

Rózsa Dániel eladja az esőt a töröknek

Szegeden mindig előbb hajnalodik. Holdakat vet ki magából a penészes levegő. A bábák felnéznek a megújuló sugarakra. Ráncokká vedlett ajkaik közül lágy szellőként simogat a magyar nyelv. Körmeiket szamaraink vérével festik. A város méhéből is jól látjuk a szigetet. Oda szülnek minket. Lerakódunk a macskaköves utcákra: polgárok és peték. Arcunk egy kupac gally, testünk szalmabála. Remekül tudunk égni. Hártyás burkunkat csak félelmünkben hagyjuk el. Így történt ez idén ősszel is. Ránk ijesztett cserepes szájpaplásunk alatti gömbölyded fogaink hiánya. Nem volt ilyen rettegés szegeden azelőtt. Most minden feltör. A bábák lassan csomót kötnek az idő fonálára. Kökényné Nagy Anna vallomását ajtajainkra festettük piros festékkel.

Hát síkságba és Néma a	ez többé	horgonyt horgonyt nem	vagyok használható	Én, vetők aratók elüszkösödés, kar
Mert bacchánsnő, táncoltam Síró fürdőző	ez ha	összvérek	voltam a	Én, dob könnyében vizitündér
Végül a Csöndesre izomrostok	ez	égetett,	lettem	Én, mozdulatlan füstös halmaza

Holt Lenszkij: 1996-ban született Agárdi Oliver néven Ausztráliában. 2001 óta Budapesten él. Költészettel, zenével, zajjal, festészettel és kísérleti filmekkel foglalkozik. Lenyűgözik a nagy belmagasságú belvárosi lakások és a monokróm színharmóniák.